

dvě LÁSKA KE KONĚM

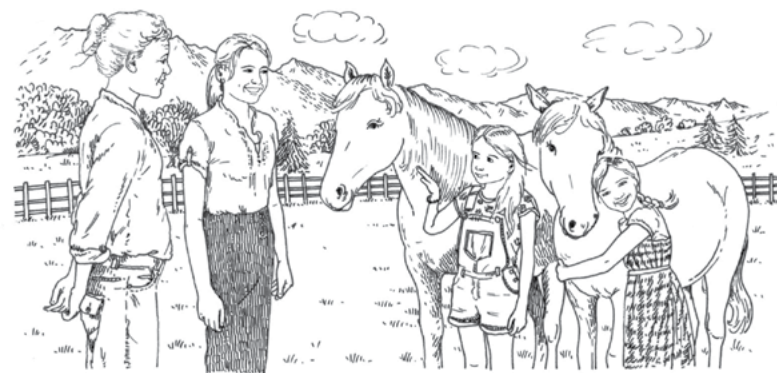

Na louce se pásli Albert, Fanča, Bublina a Blesk.

Žili na ranči, už když jsem byla malá. Starý Albert jako obvykle vestoje podřimoval a skláněl šedivý krk nízko k zemi. Pohládila jsem Fanču po chlupaté tváři. Je tak hezká! Je bílá a na zadku má hnědé flíčky, které vypadají jako slzičky. Přitulila se k mému uchu, což v řeči poníků znamená, že jsem jí chyběla.

„Taky se mi po tobě stýskalo,“ oznámila jsem jí. Pohnula hlavou, jako by přikývla. Anebo jí možná na tváři přistála moucha.

Naši mě dostihli. „Terko,“ smála se babička, „ty lítáš rychleji, než když naše kočka honí myš.“

Míša objala Bublínu. „Já mám nejradši tebe.“

„Má stejně zlatou hřívu, jako ty máš vlasy,“ poznamenala máma.

Míša přikývla. „Chci jí uplést copánky, jako nosím já.“

„Na to budeš mít spoustu času,“ řekla babička.
„Nemůžu uvěřit, že tu zůstaneme celé léto!“
radovala jsem se.

Babička se usmála. „Pojďte. Ukážu vám
svoje nejnovější přírůstky.“

Následovaly jsme ji do domu. Babiččina ko-
lie Lejdy seděla ve velké drátěné ohrádce po-
blíž vchodových dveří. K břichu se jí tiskla tři
štěňata.

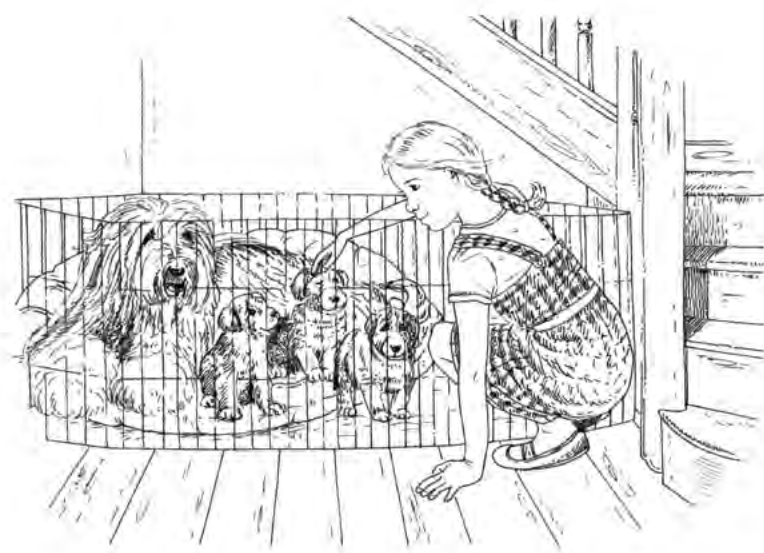
„Tihle roztomilí kluci jsou Lejdyina troj-
čata,“ představila je babička.

Míša poklekla vedle ohrádky. „Ti jsou
krásní!“ rozplývala se. „Jak se jmenují?“

Babička pokrčila rameny. „Říkám jim Zr-
zavý, Hnědý a Šedý podle barvy kožichu. Ale
můžete jim nějaká jména vymyslet, děvčata,
až se s nimi lépe seznámíte.“

„Bezva!“ zajásala Míša.

„Teď vám představím svoji novou poničku,“
oznámila babička. „S ostatními se prala, proto
jsem ji odvedla do stáje.“

„Až se Terka bude se mnou příště prát, mohly bychom ji taky zavřít do stáje?“ zeptala se Míša.

„Klidně!“ zahlaholila jsem. „Budu se starat o poníky!“

„Ovládejte se, holky,“ varovala nás máma. Zamířily jsme ke stáji.

Babička šla pro poníka do zadního boxu. Vzala si ohlávku a vodítko. Ohlávka se navlékne koni na hlavu a vodítko se k ní připne. Za ně se poník přivede. Byla pryč jenom chvílku, ale připadalo mi to jako celá věčnost. Tak moc jsem se na nového koně těšila!

Vtom babička oznámila: „A tady ji máte!“
Údivem jsem otevřela pus. Páni! Nový poník byl nádherný.

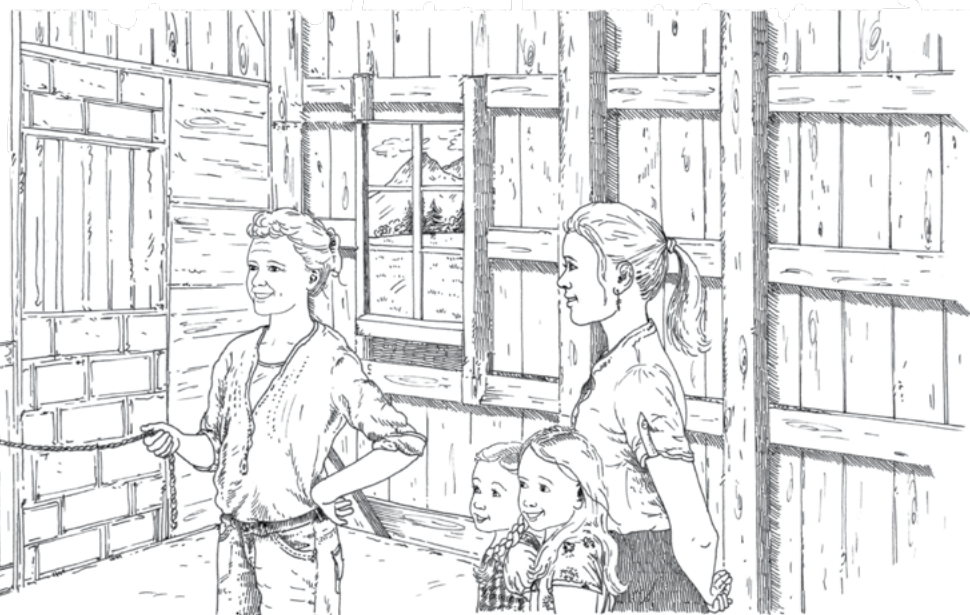
tri BLÁZEN DO BLÁZNIVÉHO PONÍKA

Stála přede mnou ta nejkrásnější kobyłka, jakou jsem kdy viděla. Její lesklá srst měla barvu hořké čokolády, hřívá a ocas byly černé jako půlnoc. Na čele jí svítila jasně bílá hvězdička.

„Seznamte se s Hvězdou,“ představila ji babička.

Výstižné jméno! Tenhle koník skutečně září jako hvězda.

„Prodala mi ji dívka odnaproti. Stěžovala si, že jí Hvězda ničí trávník,“ vysvětlovala babička. „Hvězdě je sedm let, je tedy o něco mladší, než jste vy, děvčata. A je stejně neposedná.“

Hvězda zaržála a dupla kopytem.

Stát na místě ji nebavilo.

„Je celá od slámy,“ povzdechla si babička. Uvázala vodítko ke sloupku a chopila se hřebíčka.

kartáč

„Můžu ji vykartáčovat?“ zeptala jsem se.

„Můžeš, ale nestoupej si za ni. Mohla by tě kopnout,“ varovala mě. „Zůstanu tady pro případ, že by zlobila.“

Přikývla jsem. „Já ji zvládnu.“

Vzala jsem kartáč a jemně jsem ho položila kobylice na hřbet. Vzдорovitě pohodila hlavou a zadupala.

Máma se zamračila. „Nezdá se moc krotká,“ poznamenala.

Míša nakrčila nos. „Opravdu je divoká.“

„Ráda si prosazuje svou,“ přiznala babička.

Jasně! Já a tahle ponička jsme stvořeny jedna pro druhou!

Snažila jsem se ji vyčesat, ale uskakovala přede mnou. Tiše jsem jí domlouvala. Nebylo to nic platné. Hvězda podrážděně frkala a pořehtávala.

„Ujmu se toho,“ navrhla babička.

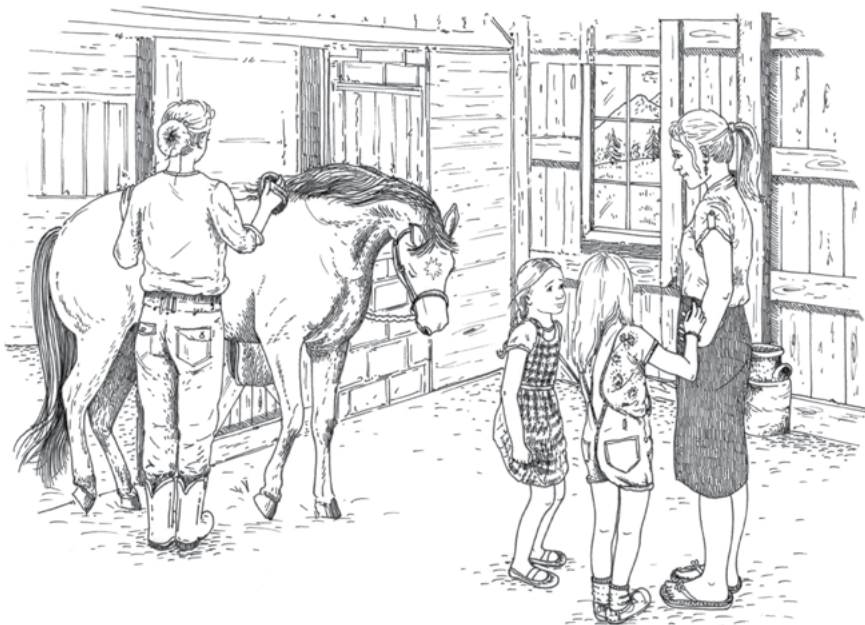
Svěsila jsem hlavu a předala babičce kartáč. Hvězdě se nelíbilo, ani když ji drbala ona, ale babička byla neoblomná. Kobylce nezbývalo nic jiného než se nechat vyčistit.

„Můžu si hrát se štěňaty?“ dovolila se Míša.

„Můžu se svézt na Hvězdě?“ přidala jsem se.

Maminka zavrtěla hlavou. „Napřed si půjdete vybalit.“

„Udělám to rychle,“ slíbila jsem. „A *potom* si můžu zajezdit na Hvězdě?“

„Ten poník vypadá nebezpečně, Terko. Co kdyby sis radši vzala Alberta?“

„Albert je pomalý jako podřimující šnek,“ namítla babička. „Co kdyby sis radši osedlala Fanču? Dřív jsi na ní jezdila ráda. Je hodná, ale má v sobě jiskru.“

„Fanča je dobrý poník. Ale Hvězda je prostě *nádherná*. Babičko, pěkně prosím, dovol mi na ní jezdit,“ žadonila jsem.

„Promiň, Terko.“ Babička mě poplácala po rameni. „Nejde to. Maminka má pravdu. Hvězda je moc divoká.“

Zhluboka jsem si povzdechla.

